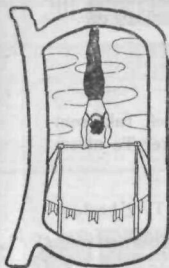




## Tržaško pismo.

Ljubi „Zvončkovi“ čitatelji!



Danes vam hočem pokazati sliko svojih malih srčkanih gojencev, da jih vidite tudi vi in mi pritrđite, da so res taki! A tu na sliki molčijo; tihi so in gledajo naprej, v onole škrinjico, ki iz nje prileti prav lep ptiček — seveda smo rekli, če bodo le pridni. A glej, mož, ki jih je moral slikati, dvigne roko, češ, sedaj mir! V prvi vrsti tri deklice — le dobro jih pogledjte! — vzdigajo roke, misleč, da morajo to storiti, kar dela mož pred njimi. Sicer pa so bili mirni in naslikani so lepo. Ali kakor vam pravim, na sliki manjka življenja, njih smehu, njih govora. Pa pogovarjati se z njimi, izpraševati jih — ah, to je tako zabavno! Časih se moram prav iz srca smejati. Danes vam navedem samo nekoliko teh dogodbic.

Deklico, ki je bila prav žejna, vprašam, kaj je jedla danes, da jo tako žeja.

„Jedla sem — jedla fižol in fežu!“

Pa bi se ji človek ne smejal? Fižol je imenovala tako, kot se v šoli uči, „fežu“ je ista jed v tržaškem okoličanskem narečju. —

Sedaj mi večkrat pripovedujejo o očetih, ki so v vojni. Veste, da je večinoma očetov v vojni, in ni čuda, če govori otrok tudi o tem, kar sliši doma. Neki dan vprašam, komu je pisal oče ž bojišča.

Pa se jih oglasi kakih deset.

„Meni, gospa, meni!“

„Tebi? Tudi tebi? In tebi, Anica, tudi? No, pa prinesite popoldne one dopisnice v šolo, da vidim, kaj vam oče piše.“

In res, popoldne so si skrivnostno kazali ono očetovo pisanje, nekateri v zadregici, drugi ne.

„Marij, prinesi sem, da čitam!“ in začnem glasno:

Ljubi otroci!

Pošiljam vam razglednico, da vidite, kje je vaš oče. Bodate pridni, mame ne jezite! Kmalu pridem domov.

Tisoč poljubčkov!

Vaš oče Karel.

„Marij, ali si slušal očeta, da ne ježiš mame?“

„Jaz je nisem, Karel jo je.“

„To pa ni prav!“ mu rečem.

„Prinesi sedaj ti, Ernest!“ Pa čitam:

Dragi moj sin!

Preden Ti nadalje pišem, Te prav lepo pozdravljam, kakor tudi mamu in vse druge doma. Kako rad bi Te še enkrat videl! Ali si kaj zrastel?

Še enkrat Te pozdravlja

Tvoj oče.

„Kdo je pa tebi pisal, Boris?“

„Moj brat.“

Dragi Boris!

Mama mi je pisala, da si nastopil pri božičnici. Tako sem bil vesel, ko sem to zvedel, a tudi žalosten, ker Te nisem videl. Le bodi zmeraj tako priden!

Živio Boris!

Tvoj brat.

„Vidiš, Boris, kako veselje si napravil mami in drugim, pa si se le kujal do zadnjega!“

Dobro mu je to delo, saj se je tako lepo zasmel.

„Kaj pa deklice? Anica, prinesi tudi ti svoje!“

Ljuba Anica!

Pozdravljam Tebe in teto čez hribe in doline in Ti rečem, da slušaj teto in da bodi pridna v šoli in da slušaš gospo in gospodično in da nobenega ne ježiš! Ležim v bolnišnici, ker me bolijo noge, in moli Boga, da kmalu ozdravim in pridem domov. Ker če jaz umrjem, ostaneš sirota brez očeta in matere. Še enkrat Te pozdravljam in Ti podajam roko čez hribe in doline. Ne ostaja mi nič drugega, kot da Te še enkrat pozdravljam.

Tvoj oče.

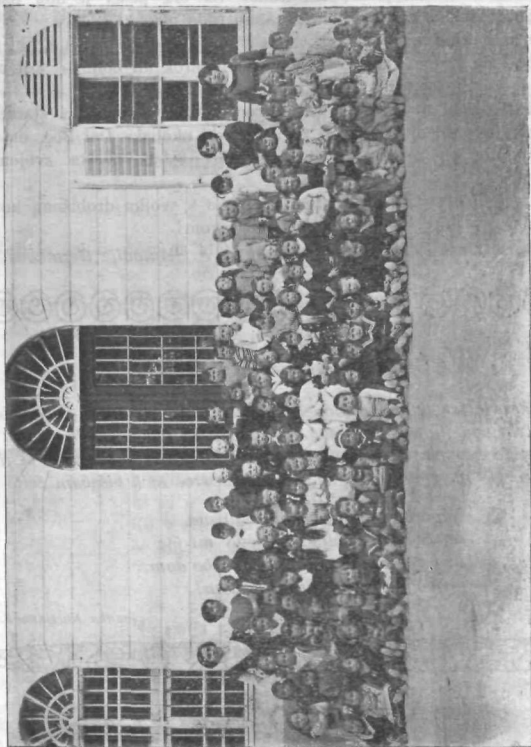
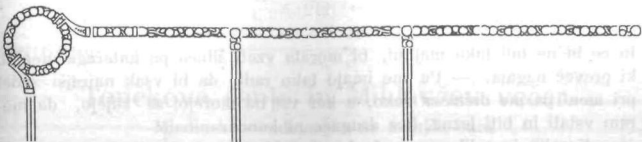
„To je pa žalostno pismo,“ rečem, „a Anica bo pridna, nobenega ne bo jezila in tako lepo bo molila Bogca za svojega očeta; kaj ne, Anica? — In prišel bo oče domov in bo vesel pridne Anice!“

Pa je bila tudi res pridna Anica! Poglejte sliko! To je ona v belem krilu v zadnji vrsti, ki jo jaz držim za roko. Saj je bila ona menda najbolj potrebna moje ljubezni.

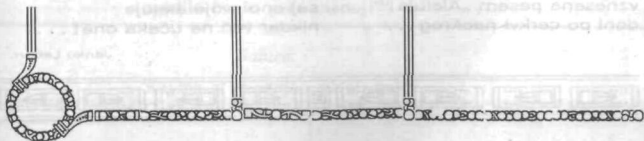
Pa še glej sliko!

Vidite, oni tam-le v zadnji vrsti, tretji od vrat nazaj, je ubožec že umrl. V tako kratkih dneh ga je spravilo! Ubogi — ali zakaj naj ne rečem srečni deček — kako smo bili žalostni po njem! —

Vidite, če gledam sliko, se spomnim na marsikaj, kar ni lepo. Na primer, da so fantki porednejši od deklic, manj slušajo in bolj nagajajo.



Tržaška slovenska mladina



In če bi ne bili tako majhni, bi morala vzeti šibico pa katerega otepsti, ki preveč nagaja. — Pa me imajo tako radi, da bi vsak najrajši sedel pri meni pa me držal za roko, a ker vsi ne morejo, se sujejo, da moram vstati in biti jezna, ker drugače ni konca.

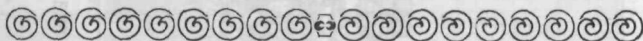
Ker jih je veliko, morajo imeti še katerega, da jim pomaga sleči pa zopet obleči se in kar je še česa treba. Za tak posel je bila naša Mara kaj dobro dekle, ker je imela posebno rada otroke.

Pa še kdo drugi kaj pomaga; navadno so one gospodične, ki se učijo. Naposled pridem jaz kot mamica teh otrok ali boljše — kot me imenujejo — koklja s svojimi piščeti.

In vsi ti otroci so vsi slovenski otroci, otroci slovenskih staršev, katerih dedje in pradedje so živeli tu v Tržaški okolici. Dal Bog, da bi tudi ta mladina po zgledu svojih prednikov ostala zvesta svojemu narodu!

Sedaj, ljubi otroci, ko sem vas seznanila s svojim drobižem, končujem to pismo s prav lepim tržaškim pozdravom!

Antonija Germkova.



## Veselje s cveticami.

*Cvetice prekrasne jaz ljubim srčno Ko gledam vse stvarstvo in sinje nebo,  
in pesemce zlagam, jih pevam glasno. krog mene pa ptički veselo pojo,  
Zakaj bi veselo ne pela tako, zakličem: Priroda, res krasna si ti,  
ko božjo prirodu mi gleda oko! pa vendar srce le k višavam želi!*

*Napori življenja ne vtrudijo me,  
saj Stvarnik obljubil plačilo mi je;  
nad zvezdami zlatimi dal mi bo dom,  
po volji njegovi živela le bom!*

Ivanka Kocijanova.



## Velikonočna.

Priroda se k življenju zbuja,  
zelen je dol in hrib in log,  
vznesena pesem „Aleluja!“  
doni po cerkvi naokrog ...

Vse živo, radostno! ... Žaluje  
edino moje le srce,  
saj ono svoje aleluje  
nikdar več ne učka dne! ...

Janko Leban.

